

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 148.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789457888/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Mand, netop som han kom frem med hvad der laae ham paa Hjertet, idet hun i en huusholderisk Tone sagde:

Lind, er Du ikke saa god at gaae efter en Vogn; den lille Emilies Næsviished har virket paa mine Nerver, saa jeg ikke tør gaae.

Justitsraaden var altfor vel dresseret til ikke at adlyde. Hans Frue lænede sig tilbage i Stolen og syntes med sit stereotype Smil at trodse den frembrydende Storm. Hendes Svigerinde lod aldeles ikke til at forstaae Scenen, men saae med bekymrede Blik afvexlende til enhver af de Tilstedeværende, for om muligt af deres Ansigter at læse hvad der vilde skee. Cancellisten stod med sin Ring i Haanden, rettede i et væk paa sine Brillen, og saae ud som det fortabte Faar i Evangeliet, imens Emilie rykkede sig tæt op i en Krog i Sophaen og syntes at oppebie Udbrudet som et Barn, der venter at en Kanon skal fyres af.

Først da Justitsraaden havde lukket Døren, tog Capitainen til Orde:

Det var meget fornuftigt, Fru Lind, at De sendte Deres Mand bort; thi det Par Ord han fik sagt mig, underrettede mig tilstrækkeligt om, at De ikke har viist Skaansel, og at De altsaa ikke kan vente nogen af mig.

Jeg vidste, svarede Fru Lind med største Rolighed, hvad jeg maatte vente mig af Capitain Jespersen; jeg har netop i dette Øieblik beviist Deres Søn en Tjeneste, som han maa være mig evig taknemmelig for, og jeg veed fra gammel Tid, at det Venskab man nærer for Dem, kun fører Fortræd og Ulykke med sig som Løn.

Ja Frue, tog Capitainen Ordet, det er meget muligt, at De troer Dem forurettiget af mig; men jeg vil blot sige Dem, at den Ulykke De omtaler, kunde De have undgaaet ved et eneste oprigtigt Ord; at De ikke udtalte det, derfor er jeg Himlen evig taknemlig. De maa vide, at jeg var tilstæde hiin Aften, De umulig kan have glemt, da Deres salig Fader troede at træffe mig, men fandt Copist Fischer. Ja alt dette er mørk Tale for vore Tilhørere; men Frue, jeg haaber De forstaaer mig, og De ønsker vel neppe, jeg skal udtale mig tydeligere.

Jeg har aldrig ventet mig nogen Ædelmodighed af Capitain Jespersen, svarede Fruen trodsende, gjør som Dem behager.

Og hvorfor skulde jeg være ædelmodig? spurgte Capitainen hidsig; De har ikke været det imod Emilie, som vist aldrig har fornærmet Dem, og mig har De fornærmet, saa dybt som noget Fruentimmer kan fornærme en Mand af Ære. Jeg taler ikke længere om hiin Aften, Deres Hensigt mislykkedes; men De har villet at jeg nu skulde finde

min Datter i Nød og Elendighed, given til Pris for Skjændsel og Prostitution. Ja De har villet det, vedblev han uden at lægge Mærke til de Andres Forbauselse; thi ellers havde De ikke sendt mig mit Brev sønderrevet tilbage, det Brev, hvori jeg bad Dem overlade mig Barnet; ellers havde De ikke overgivet det til en Kvinde, der kom lige ud fra Tugthuset.

Fruen sad bleg som et Lig, hendes Læber bevægede sig convulsivisk.

Man har bedraget Dem, sagde hun endelig; Barnet døde strax, jeg veed det.

Veed De, tordnede Capitainen, at De nu anklager Dem selv for en skrækkelig Forbrydelse? Jeg troede at Cecilie løi, da hun fortalte mig det; jeg seer med Rædsel, at Tugthuusfangen havde mere Barmhjerlighed end De.

Fruen foer rasende op.

Jeg fordrer, De beviser disse skjændige Beskyldninger.

Saa kald paa Deres Mand, og jeg skal bevise hvad jeg siger; kald paa ham og jeg skal fremstille baade Copisten og Cecilie; thi begge ere i min Magt. Og vær forsikkert om, at var Deres Villie blevet udført som De ønskede det, al Deres Fornemhed og ærbare Fagter skulde lidet have hjulpet Dem, men for Retten skulde jeg have trukket Dem, og fordret Regnskab for mit Barn. Men Himlen har beskyjærmet hende, trods al den Elendighed, hvori hun har været nedstyrtet; jeg har fundet hende reen og ubesmittet af de Laster, der klæbe ved Moderen, hvis Navn hun aldrig skal erfare.

See saa, min Frue, nu ere vi færdige; thi jeg haaber, at De ikke tiere vil udspye Deres Gift i min Nærhed. – Christen, beed Din forrige Kjæreste om Forladelse og følg Fruen til Vognen; hun har jo beviist Dig en Tjeneste, siger hun. – Hør Du er imellem os sagt det største Bagbæst, jeg endnu har truffet paa.

Cancellisten havde under sin Faders Tordentale staaet med opspilet Mund, og givet alle Tegn til den høieste Forvirring tilkjende; hvorledes skulde han kunne forene denne plumpe Tiltale og Fruens matte Forsvar med sin hidtil uindskrænkede Beundring af hendes Dyd og qvindelige Egenskaber. Det løb ham rundt i Hovedet og han var ikke istand til at samle sine Tanker i logisk Orden; han stod og dreiede paa sin Forlovelsesring og fortrød fuldkommen den Frygt, der ved Fruens første Udfald imod Emilie havde bevæget ham til at trække